

# ПРЕРОДЕНА

О, справедливи сърпе, косящ в бяла нощ.  
Срязваш всеки връх към божеството си насочен,  
но не коренът на рогата - срамни,  
леговище на лъжата, тънеща в блаженство.

Месечината ме подканва гостоприемно  
на небесата, сякаш отгатва душевния ми блян -  
корена на рогата си да изкореня навеки -  
никога на лъжата слуга!

Тя, царствена и благородна  
с лунната си корона-скенер  
на земни предателски грешки,  
коси до петите люшнати златни нишки.  
Шепти с глас зашеметяващ: Ела, ела, ела!

Всичко ме примамва, вярно е - тронът й!  
Ах, тронът й!  
Още в обсега му всичко се изцерява!  
Умъртвява всяка капчица лъжа!  
Слязох по дланта й долу преродена,  
без рога, без болка и страдания!  
Преродена! Сред гора, гора от рога!